

Vtorek, četrtek in soboto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vse leto 8 g. — k,
„ pol leta 4 „ — „
„ četrť „ 2 „ 20 „

Po pošti:

za vse leto 10 g. — k
„ pol leta 5 „ — „
„ četrť „ 2 „ 60 „

Vredništvo in opravništvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:

Za navadno tristopno vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat,
5 „ „ „ 2krat,
4 „ „ „ 3krat.
veče pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štampelj) za 80 kr.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

Sedanji položaj.

Ministerstva „spravedljivosti in sporazumljenja“ je konec, in Potocki si sme za-se in za svoje tovariše iskati družega kolektivnega imena. Potockijevo ministerstvo je komaj še ločiti od Giskra-Hasnerjevega, samo da se je slednje vsaj smelo imenovati parlamentarno in da se je moglo in smelo naslanjati na neko stranko — kar se vse o Potockijevem kabinetu ne dá trditi. Načelo, katero vodi Potockega in po katerem bi mu smeli po vsej pravici že denes skovati pravi priimek, je založeno v Potockijevem izreku zadnjega časa: „Meni se zdi, da se je nemške opozicije bolj bati, kakor pa česke.“ Nam se sicer že a prisovi dozdeva, ka „strah in bojazen“ kot načelo in vodilo pri preustrojanji tako razburkane države kakor je Avstrija že sama na seci ne dajeta najmanjšega poročstva, da bi se dalo ž njima kaj stalnega, kaj boljšega inavgurirati.

Če politikar ne vpraša mnogo po načelih in sredstvih, ampak samo po vspehih, moremo gledé načela „bojazni in strahu“ že denes izreči, da se je že zdaj pokazalo brezvspešno in da bode za Potockijev kabinet kakor tudi za državo samo v prihodnje še mnogo brezvspešnejše. Vladno dejanje in njena prihodnja akcija je v glavnih potezih zdaj znana. Kaj je Potocki s svojim činom dosegel? Nič! Nemcem je vse dal nazaj, zanje je ustanovil popoln status quo ante Potocki! In kako mu odgovarjajo? Organ Giskra-Hasnerjeve stranke, ktere se je Potocki tako nagloma zbal, odgovarja na zadnje ministerske razglase: „Ako vse pregledamo in presodimo, moramo spoznati, da vlada v širni Avstriji nikomur ni zadovoljila; nálogi nezadovoljnejev se niso spremenili, ampak pomnožili. . . . Voditelji nemške stranke so načrtali program, ki odvišno dela vsako nezaupnico do sedanje vlade, kajti ta program je sam na sebi glasna nezaupnica.“ S tem da je tedaj Potocki raz-

žalil državopravno opozicijo, ni dosegal nameravanega namena: nemške opozicije se ni znebil, ali od svoje strani strah kazaje je pomnožil njen pogum: zdaj ima proti sebi dvojno opozicijo! Še tista pohvala, kar jo nahaja Potockijevo najzadnje politično dejanje pri Nemcih, jasno kaže njih sovraštvo proti Potockemu. Da so svoj državni zbor in svojo ljubljeno decembersko ustavo poprijeli z obema rokama, tega nikakor ne zakrivajo, ali tudi naravnost Potockemu na prste naštevajo, kaj bode v prihodnje. V kratkem rečeno se ta proračun glasi: Mi Nemci zadobimo v državnem zboru zopet svojo staro večino, staro gospodarstvo in naša prva skrb bode, da odpravimo neparlamentarno ministerstvo in ga nadomestimo s svojimi znanimi možmi! In potem smo zopet tam, kjer smo bili, samo da se bode nekda obupna decembristična stranka med tem zopet okoristila in svojo ošabno gospodarstvo začela z novo, tem hujšo ošabnostjo. Potockijeva „liebesmüh“ bode zastoj, Avstrija pa je med tem zamudila lep čas, mnogo potrebnega dela in je le storila nekoliko korakov do onega stanja, v katerem zdravnik gledé bolnika izreka svoj osodepolni: „Prekasno!“

Kako strastni so Nemci že zdaj, kaže ravno omenjeni organ te stranke. Komaj je namreč konstatiral nemško nezaupanje in opozicijo proti vladi, že pozabi sam svoje sedanje stanje kot desident, in proti državopravni opoziciji (nevedé da tudi proti sebi) na pomoč kliče Beustovo žuganje pisaje: „naj se torej spolni, kar prerokuje Beustova okrožnica 28. aprila, naj zgodovina, postavodaja in najviša državna oblast napreduje in naj se ne zmeni več za nezadovoljnejše.“

Še mnogo odločnejše stoji proti Potockemu razžaljena državopravna opozicija česka. „Pol.“ piše: „Mi, ki smo prerokovali, da mora spodleteti Schmerlingov in decembralistični eksperiment, kar so potem dejanja popolnoma potrdila, smemo kot novi na-

sprotniki vladne politike Potockijeve zase tirjati pravico prerokovati mu, da bode tudi njemu spodletelo. Ker se je Potocki zvezal z onimi politično-narodnimi elementi, ki je ž njim ravnal kakor z izdajalcem in ki ga tudi zdaj noče svojim prištevati; bode v kratkem doživel, da bode tistemu elementu v tako željno pričakovanem polnem parlamentu nadelal tla in na teh tléh odločujočo večino in gospodarstvo, katero bo najprvo njegove tovariše, potem pa s težo parlamentarne večine tudi njega spodrinilo od predsedništva in iz ministerstva.“ In na dalje: „Potockijeva politična težnja je obrnena proti česko-moravski državopravni opoziciji, še bolj proti njej obrnena je njegova metoda, ki se najžaljivejše in najbolj zbudljivo kaže v tem, da se česki zbor ni razpustil. . . . S tem je sankcioniran centralizem, ali popolnoma popačena je sicer korektna metoda že v svojem početku, in P. v državni zbor kliče vse one nemške elemente, ki so s svojo dosedanjo nespravedljivostjo povzdignili ščuvanje in draženje narodov do parlamentarne umetnosti, tiste elemente, ki ne morejo živeti, ako ne bi smeli narodov dražiti in ščuvati.“

Čehi ostanejo bolj kakor nekda pri svojem državnem pravu. Kaj si vlada obeta od Poljakov, Tirolcev, Istrijanov, Dalmatincev in Slovencev, tega do zdaj ne vemo; da hoče vse te žrtvovati centralističnemu molohu, je bolj kakor jasno. In tú bi si hoteli prisvojiti izrek stare „Press“, ki vpraša: Na koga se vlada — in drž. kancelar opira, ako žuga, da „se ne bode dalje brigal za nezadovoljnejše“? Kje ima vlada tudi le eno poročstvo, da nitú českega vprašanja povekšala do vojske nemštva proti vsem avstrijskim Slovanom?

Mogočno, pa ravno tako smešno se glasi Beustovo žuganje, da „bode vse nezadovoljnejše prepustil zgodovini, postavodaji in najviši državni oblasti.“ Za

Listek.

Mihael Petrović Pogodin.

V vrsti meu najiskrenejšimi razširjevalci slovanske vzajemnosti je vsakako učeni ruski zgodovinar M. P. Pogodin. Porodil se je v Moskvi 22. dan novembra meseca leta 1800; v Moskvi je tudi obiskaval in dovršil gimnazijo in vseučilišče. Vrh tega se je zvlasti pečal s krasnim slovstvom, kasneje pak s starejšo rusko zgodovino. 1828. leta je postal profesor, pristav; z njegovo pomočjo je na svitlo prišla znamenitih evropskih zgodovinarjev prestava („Vseobecná bibliotéka historická“, 20 delov). Pogodin je svetlo izročil mnogo monografij iz ruskih dogodajev, posnetek (compendium) ruske zgodovine in vesti o starh spominkih. Od 1827. do 1830. leta je vredoval slovstv. časopis, kteremu je bilo ime „Moskovskij Vjestnik“; 1841. leta je ustanovil zopet drug slovst. časnik, naslov mu je bil: „Moskvitjanin“, kterega je na svitlo dajal do 1856. leta. Profesure se je lotil samo za tega delj, da bi se do cela mogel posvetiti slovanskemu starinstvu; prehodil je Rusijo, Sibirijo — in mnogo evropskega sveta sicer. Na tem poti je bil razmnožil svojo imenitno zbirko ruskih in drugih slovanskih „starožitnosti“, ki jo je 1852. leta kupila ruska vlada. Tudi Čehe je bil obiskal: seznanil se je se Šafaříkom, kteremu je potlej bil zaupljiv, veren prijatelj. Šafařík se jako hvaležno spominja njegove prijazni in pomoči, s katero ga je ta

ruski učenjak podpiral, ko je pisal slovanske „Starožitnosti“. V predgovoru ima o njem to-le: „Budiž in Tobě dika, rožmilý Michale Petrovič Pogodine, jenž viděv v čas pobytů svého u nás v srpnu 1835. dilo ještě necelě, ocenil's je duší opravdového Slovana a od té doby neustal's zakládati mne všelikou pomoci k obhacení a snadnějšímu vydání jeho.“

Svoja poprejšnja in poznejša preiskavanja o ruskeji zgodovini je zbral in sedem zvezkov dal jih na svitlo — z naslovom: „Izslědovanija zaměcanja in lekci (1846—54.), kder piše o Nestorji, o prvej dobi ruske zgodovine, o notranjih burah do Mongolskega privretja; a 1858. leta je na svitlo dal spis „o sužnjestí“, 1860. l. pak „o pravdi carjeviča Alekseji“, — spis, v kterem bi rad ime očistil temu knjezu. Od 1867. l. svet zanimlje z novim časopisom, ki je največ političen, krstno ime mu je: „Ruskij“.

Pogodin je tudi porusil Dobrovskega delo: „Cyrill und Method der Slaven Apostel“ in preskrbel ga z važnimi, popreje še neznanimi dodatki in popolnostimi. 1841. leta je postal redni člen znanstvene akademije v Petrogradu, 1852. l. državi svétnik, 1869. pa je akademično bralno društvo v Prazi odbralo ga za svojega čestnega uda — zaradi njegovih zaslug o razširjenji slovanskih idej in znanosti.

Svoje slavaljube misli je Pogodin razglasil v svojih „Listih političkih“. Pogodin enako ljubi vse Slované. Ob svojem govoru v Moskvi 1867. leta, o tistej priliki, ko so se Slované sešli bili tamkaj, dejal je meu

drugim tudi to-le: „Razodevljem tu-le resnično in umljivo, ob enem pa pravično in zakonito željo: uživali — da bi državljanske pravice 19. stoletja vsi Slované, bezi kakove razlike, ali so politički pokorni tej ali tej državi, (slava! hura!) da bi nikogar ne morila več doslenja sužnjest! Želim, da bi tista sreča objemala Čeha in Srba, Hrvata in Dalmatina, ruskega Haličanina in Lužičana, Slovaka in Poljaka! Gospoda, dejal sem — Poljaka. Ali kde so Poljaki? — Jaz nobenega ne vidim meu zbrano množino. Ti naši bratje zdaleč srdito gledajo naše početje, neté deležni biti našega složnega poslovanja. Ta razpor na slovanskem svetu nas peče, mi jočemo zaradi njega. Žalostno je to, da meu nami ni ne ene poljske duše, ni nobenega naših bratov, da še torej ne moremo bratovski poljubljati se, da ne moremo objeti ne mi njih, ni oni nas ne mogó. Vendar pa se nadejamo, da prisveti doba, ko bodo tudi Poljaki pokorni našega dobrega in blagega gospodarja pravic: (slava! hura! slava!) vrnivši se v splošno naročje slovanstvu (slava!). A dalje želimo, ta naš shod — da bi bil začetek neprenehljive edinosti na vspeh znanstvu, obrtnosti in kolonizaciji, in da bi vsi na občo korist prejeli en slovanski jezik!“ (Slava Pogodinu! hura! slava!)

O Poljskih zadevah samo je Pogodin od 1831. do 1867. leta na svitlo dal več razprav in premišljevanj, ktere je zbral in 1868. leta meu svet poslal pod naslovom: „Poljskoj vopros“. Ker je prav Slované Pogodin in slavaljub, torej ne črti bratov Poljakov,

zda ima res še v rokah najvišjo državno oblast, za nekoliko časa morebiti tudi še postavodajo, ali zgodovine, g. grof, še nimate v žepu! Zgodovina bode računila tudi z Vami in z vašo oblastjo in z Vašo postavodajo, in morebiti neusmiljeno predstopi čez Vas na dnevni red. Dobro se vprašajte, ali s zadnjim korakom avstrijski zgodovini niste odprli lista, katerega bodo polnile najžalostnejše katastrofe, žalostne za državo in dinastijo!

Dramatične zadeve.

Dramatičnega društva občni zbor bode, kakor je bilo že naznanjeno v nedeljo 29. maja zjutraj ob 10. uri v dvorani narodne čitalnice ljubljanske. Vrsta razgovorov bode ta-le:

1. Sporočilo tajnikovo.

2. " blagajnikovo.

3. Volitev prvosednika, blagajnika in desetih odbornikov vsled preuredbe društvenih pravil, sklenene v lanskem občnem zboru, po kateri se glasi §. 12. alineja 1. tako-le:

Voditelj društvu je odbor, v katerem je 12 odbornikov, meju njimi prvosednik in njegov namestnik, blagajnik, tajnik in knjižničar. Odborniki se potem sami razdelé;

a) v znanstveni razdelek sedmih odbornikov, meju katerimi 3 mogó zunaj Ljubljane prebivati. Tega razdelka posebni nálog je, presójati (§. 2. č) in pripravljati dela za tisk odmenjena;

b) v igralni razdelek petih odbornikov, katerih nálog je, skrbéti o vsem, česar je treba za izkušnje, igrokaze, skupno branje iger in za društveno učilnico.

4. Posamezni predlogi družabnikov.

Odbor.

Naznanilo. Vabilo k občnemu zboru dramatičnega društva, imenik družabnikov in pet vezkov „Slovenske Talije“ za l. 1869 se je razposlalo te dni čestitim družabnikom. V kraje, kjer ima društvo svoje poverjenike, se je poslalo omenjeno za vse ondotne družabnike gosp. poverjenikom, pri katerih bodo dobili družabniki svoje knjige. Društveni poverjeniki so: V Brežicah: g. Tanšek Ivan; v Celji: g. Kapus Franjo; v Celovci: g. Einspieler Andrej; na Dunaji: g. Stritar Josip (oziroma sl. vredništvo „Zvona“); v Gorici: Dr. Lavrič Dragotin; v Gradci: g. Dr. Krek Gregor; v Ipavi: g. Furlani Ivan; v Kranji: g. Šavnik Dragotin; v Mariboru: g.

Majciger Ivan; v Ptui: g. Dr. Križan Kajetan; v Trstu: g. Krsnik Ferko; v Zagrebu: g. Erjavec Franjo. Pri teh gospodih mogó tudi odrajtati čestiti družabniki svoje letne doneske in se vpisati novo pristopivši družabniki.

Odbor.

Popravek. Razun zadnjič imenovanih knjigarjev imajo „Slovensko Talijo“ še naprodaj: v Ljubljani: g. Hohn Eduard; v Celovci: S. Liegel.

J. N.

Dopisi.

Iz Zagreba, 21. maja. [Izv. dop.] 20. maja leta 1859 je umrl ban Jelačić. Od tistega časa se napravljajo vsako leto na ta dan zadušnice za pokojnim. Poleg cerkvenih obredov se je slavil spomin pokojnega tudi posvetnim načinom. Vsako leto se je ovenčal namreč njegov spominek, in vsako leto se je popevalo in molilo pred njim. Letos je pa naša vlada s posebnim oglasom ljudstvo opominjala in svarila, naj se vsake posvetne ovacije, kakor ona pravi demonstracije, pred spomenikom varuje. — Slišala je namreč, da so se že več dni poprejši dobrovoljni prineski nabirali za čem dostojnejše slavljenje Jelačićevega spomina. Po vsem mestu se je govorilo o predstojeh in zares tudi nameravanih ovacijah. Že popoldne 19. t. m. se je začelo ljudstvo pred Jelačićev spomenik zbirati. Ljudje so mirno stali v večih ali manjih gruclah, ter čakali kaj bo. Do večera je naraslo ljudstvo do imposantne mase. Pandurske patrole so se sprehajale vmes gori in doli. Ko so se pevci pripravljali za petje, jim je bilo to zabranjeno, in ko je zbrano ljudstvo trikrat zaorilo: slava Jelačiću banu! — skočili so pandurji med ljudi, pa popadli nekoliko tistih, od katerih so mislili, da so ta klic zagnali, ter jih gurali v zapor. Ljudstvo je spremljalo s žvižganjem pandurje do zaporščice. Zaprtih je bilo 10 do 15. S tem činom je vlada pokazala, da nima nobene moči, nobene oblasti več, ampak samo silo še. — Kakšna je to doslednost: na eno stran se obdržavajo slovesne zadušnice s prisustvovanjem vseh civilnih in vojniških oblastnij, na drugo stran se pa ovacije pred spomenikom, ki so še vsako leto bile, na tako surov način zabranjujejo! — Da razjarjeno ljudstvo ne bi morebiti poskušalo zaprte zopet osvoboditi, postavila se je precej po tem cela četa žandarjev in ena kompanija soldatov v Illici, ter tam do ranega jutra stala. Sicer je pa bila za ta večer cela sotnija (bataljon) v kasarni konsignirana, vsak čas pripravljena na

narod vsekati, ki je hotel svojega ljubimca Jelačića slaviti. Ta sotnija še denes, tretji dan, v kasarninem dvorišči pod orožjem stoji. Včeraj po noči so se ponovili nemiri, prišlo je do ravsa med ljudstvom in panduri, ki so z bodeži se morali ljudstva braniti. Zaprtih je bilo na novič 14, med njimi tudi jurist Sporšič, na katerega so že 19. na večer vrebali. Ravno tako so vrebali na vse tiste, ki rudeče fesove nosijo. Dokler se stvari pri nas ne bodo premenile, ne bo mira. Ljudstvo je razdraženo, in še nalašč oblastim kljubuje, kjer se le dá.

Memogredé naj omenim, da so tudi 17. t. m., ko ko je na poziv in pod predsedovanjem Mrazoviča v Maksimiru zbranih bilo do 100 najodličnejših narodnjakov iz cele Hrvaške, Slavonije in vojniške krajine, da se o programu bodoče akcije dogovoré, — da so tudi tisti celi dan dve kompaniji pod orožjem stali. Vlada voše, da se kje nekaj smodi, rada bi gasila, samo če bi vedela, kje gori. Na Jelačićeve letošnje zadušnice prišlo je tudi več deputacij iz vojaške krajine. Voznina od Siska v Zagreb bila je ta dan na polovico znižana. Spomenik Jelačićev je bil ves v vencih. Na stotine jih je na njegovem podnožji ležalo. Največi venec spletli so mu, se ve da na skrivaj, stražmeštri domačega polka nadvojvode Leopolda. Ta venec se je Agramerici in Nar. Novinam, tema dvema Rauchovima „press-pandurama“ tako upiral, da ga niste mogli nikakor z lepa v svojo torbo zbasati, ter ga v svojem zavidu lomile in grizle, da je strah. Čudno je, da ta dan sikajočih Starčevićancev ni bilo nikjer videti. Gotovo jih koža ne srbi več. Ljudstvo črti in psuje magjarone, ali vendar jih kot stare ortake, tekmece in nasprotnike v borbi respektira, za Starčevićance pa nima drugega, nego kamenje in kolje.

Po vseh časopisih se denes piše, da se je pri nas neka nova politična stranka stvorila, ki se avtonomno imenuje. Kar se te nove stranke tiče, se ima stvar tako-le: V naši delegaciji v Pešti, sestoječi iz 29 delegatov, ki je bila do sedaj tako strašno enodušna, složna in pokorna, pojavila se je nenadano ta avtonomistična stranka. Ker sem v spisu „situacija na Hrvaskem“ o političnih strankah govoril, pa te tačas še ne obstoječe, saj pod tem imenom ne obstoječe stranke nisem omenil, držim si za dolžnost, da to stvar malo razjasnim. Unijonistična opozicija, ki se je v našem saboru pojavila, položila je svojo zalego tudi v delegacijo, in ta zalega se je v delegaciji razvila v stranko avtonomašev. Saborska unijonistična opozicija in pa stranka avtonomašev, to je tedaj ena ter ista stranka, kajti njihov genesis je ena ter ista. Med tem

temuč od nekdaž že, kar sam v tej zbirki trdi, česti poljske kreposti, goreče goji ljubezen do Poljakov tako, kakor do najjasnejšega slovanskega pokolenja, do ene prednjih panog vse slovanske skupine, „ktere je poljski narod bil moje mladosti ljubeznjivi sen“. 1839. leta v razpravi, ki je dal jo ministru „osvėty“, razjasnjuje osodo zapadnih Slovanov; v tej razpravi krepko poudarja to-le: nele naj Ruska neha vsakako tlačiti poljski živelj v poljske kraljevini, temuč po mogočesti naj ga podvpira, kar bi utegnilo imeti velik vpliv tudi na druge slovanske narode in jako važno biti o množnih bodočih razmerah meju Rusko in drugim slovanstvom. Poljska meju mejami Poljskega narečja, tedaj pglavitno kraljevina kongresna, zedinjena z Rusko na podlagi splošnjega vladarja, sicer pa do cela samovlastna, to je poljskega naroda osvoboditev, edina otetev pretečega ponemčenja: to je menitev, ki jo Pogodin že od 1831. leta do denes še zmerom goji. Poleg tega ne poudarja le gotove važnosti — Poljske tako pomirjene z Rusko, temuč dokazuje jo tudi za drugo slovanstvo; ta učeni zgodovinar ne skriva strašanske nevarnosti, ki bi, da ustane evropska vojska, utegnila vskipeti na zapadnih mejah, ko bi nesprijaznjena Poljska bila načelna vojska evropske zedinjenosti proti Ruski. „Poljska in ruska edinost — to bi bila nepremagljiva moč v Evropi. Nje bi se bali vsi prijatelji in vrazi vaši in naši!“ Prvi pogoj poljaškega pomirjenja z Rusko je Pogodinu vsakako to, da se Poljaki odpo-vedó svojim zahtevam na zapadne gubernije, katerih Ruska

nikakor ne more dati in ne sme — in svetuje, da bi poljsko plemstvo tamkaj ali postalo Rusko, ali pa da bi svoja posestva zamenilo s posestvi v poljske kraljevini.

Ko je bil Pogodin nehal popotovati po slovanskem svetu (1835., 39., 1842.), ter ko se je vrnil domu, dal je ministru gr. Uvarovu obširne razprave o Slovanih, zvlasti avstrijskih. V teh zanimljivih razpravah obravnjuje mnogotere žalostne okolnosti — političke in slovstvene, vseslovanske namere — in svetuje, da bi Rusija podvpirala dela slovanskih učenjakov; razvne mlje, da bi na razširjenje slovanskih vednosti domovina pod pazuo segala različnemu učenemu delovanju vseslovanske vrste; da bi začeli sestavljati take slovnice, slovnike, krestomatije itd.; da bi se uredile knjigotrške razmere; da bi ustanovili vseslov. časopis; da bi v Rusko poklicali vseslov. učenjake, pedagoge itd. Naposled kaže v zapadno Evropo, ki bi o priliki zaradi Ruske malomarnosti do bratov Slovanov — Slovane lahko pregovorila ter pridobila za svoje vražje namere proti Rusiji.

Za tega delj je Pogodin pomočke začel zbirati na podvporo Šafařikovim izdelavam, Hankovim, Gajevim — na povspreh učenim izdelkom in da bi se cirilica širila meju Jugoslavlani. Njegova želja se je uresničila, njegove namere že sad rodé v vsej razsežnosti v ustanovljenem področji „Slovanského dobročinného výboru“ v Moskvi. Pogodin je bil najogrnjenejši njegovih zakladateljev in še zmerom mu je prvosednik. Bog daj Po-

godinu srečo, da bode še mnogo let delal na tem polji. To je vroča želja razodeta iz globočine naših bratovskih src.

„Svetozor.“

Beseda k besedici v slovenski Matici.

Onidan je „Sl. Narod“ prinesel kritiko o izdanem delu Schoedlerjeve knjige prirode, ter svoje začudenje izrekel o hvalevrednem koraku, ki ga je Maticin odbor storil s tem, da je dal predstaviti to knjigo. Ali je bil namen ali slučaj, da je odbor to storil, nočem preiskovati, da si bi nekoliko povedati mogel o genesi onega sklepa. Želeti bi pač bilo, da bi v odboru sedela vsaj dva zastopnika realističnih predmetov; sedaj je v njem prav za prav samo eden, se ve da tudi ne strokovnjak.

Kar se tiče kritike, se deloma tudi jest vjemam s pisateljem, deloma pa zopet ne. Na to polje pisatelju kot sodelavec slediti tudi ne smem, pomisliti bi pa vendar bilo, da je za strokovnjaka teže predstavljati kot pisati original. Da bi tedaj prestava bila popolnoma čista germanismov, že naprej ni bilo pričakovati — mene pa bode drugi trn, to je pisava tujih besedi. — Všeč bi mi bilo, da bi te moje vrstice izbudile novo kontroverso med philologi o tej pisavi.

Moja misel se vjema s pisateljevo one kritike, da ima ali mora Matica imeti drugi nazor kakor Mohorjevo društvo, ona naj podpira znanstveno delovanje, ali še več, ona naj vzbuja tako delovanje; na priprosto ljudstvo naj le po mogočosti jemlje ozir. Iz

ko v saboru še ni ne pravega imena, ne razvitega programa imela, ima zdaj oboje. Peštanski listi so cel njen program priobčili. Iz tega programa je razvidno, da ta stranka vendar ni tako huda, kakor se je s prva mislilo. Sicer se taka združenja nekolicnih oseb v dosego nekega pozitivnega, strogo omejenega namena, ne morejo stranka imenovati, ampak to je le svojbina, neimajoča v narodu nobene zaslombe. V tem smislu naj se spis „situacija na Hrvaškem“ korigira.

Iz Zagreba, 23. maja. [Izv. dop.] Naš magistrat je dvanajset tistih, ki so pri razbukah 19. in 20. t. m. v zapor potegnjeni bili, takoj drugi dan, in sicer brez poprejšnjega preslušanja kr. županijskemu sodnjemu stolu „na daljnje uredovanje“ predal, kar toliko pomeni, kakor da se jim ne pripisuje lahki policijski izgrede, ampak hudodelstvo! — Kakšno? to bodo že Rauchovi mameluki zduhtali. Med predanimi dvanajsetimi je sedem juristov. Po mestu se nabirajo dobrovoljni pri- neski, da zaprtim ne bo treba proste arestantovske hrane jesti. Senat naše pravoslavne akademije se je krepko za svoje zaprte juriste potegnil, ter se v posebni na naše ministerstvo v Pešti odpravljeni pred- stavki zoper postopanje naše vlade pritožil. Sicer so se pa tudi vsi nezaprti juristi dogovorili in sklenili, da tako dolgo ne bodo v kolegije šli, dokler se njih za- prti kolegi iz zapora ne spustijo, in dokler se jim po- polna zadovoljščina ne dá, in res od tega časa ni no- benih kolegij večna naši pravoslavni akademiji. — Ne- deljo 22. t. m. se je zbrala mnogobrojna deputacija naših najodličnejših meščanov, ter se podala na magi- strat pred mestnega načelnika Cekuša, da od njega zahteva, da one v zapor potegnene, ktere magistrat ni kr. županijskemu sodnjemu stolu predal, nemudoma iz zapora spusti, ker poroštvo za nje vse zagrebško meščanstvo na sebe vzame. In res, malo pozneje so bili vsi, ktere je še magistrat pod svojim ključem držal, izpuščeni. Ljudstvo, ki je pred magistratom glava do glave stalo, pozdravilo jih je z navdušenimi „živili!“ klici. Kaj se bo z onimi zgodilo, ki so bili županijskemu sodu predani, to se še ne ve. Nadalje se je deputa- cija pritožila zavolj nepriljudnega in surovega pona- šanja pandurjev, ki so bili pri razbukah vsi pijani, in tako zmešnjavo še več delali, in nazadnje je izprašala za tiste razloge, zavolj kterih se je slavljenje smrtne obletnice Jelačića bana sploh zabranilo. Mestni načel- rik Cekuš je obžaloval surovo obnašanje pandurjev, kar se pa razlogov tiče, zakaj se je slavljenje Jelačićeve smrtne obletnice zabranilo, je rekel, da za te razloge ne vé, kajti on je samo po višem nalogu tako postop- pal, kakor je postopal. — Od koga drugega je mogel

tega principa pa že sledi, da naj se tuja imena in sploh tuje besede ne pišejo drugače, kakor se morajo po njih izvirni ortographiji. Izgovor, da narod take pisave ne bi razumel, se meni zdi jako puhel; če ljudstvo more izgovarjati tehnične izraze, kakor Anophthalmus i. d., se bo privadilo brati tudi krystall, (k večemu krystal), oxid itd.

Kdo se ne bi smejal, ako bi bral mesto Jules Favre pisano — Žil Faver? Če pa pišemo Jules Favre, kaj bi nas napotilo pisati oksid? — Kje je do- slednost? — Saj imajo vendar zamrli jeziki večo pra- vico, da jih pišemo take, kakor se pišejo po izvirnem pravopisu!

Naj bi že bilo, da bi se kje kakšna končnica pre- drugačila, n. p. germanizem mesto germanisem — ali da se korenina tako rekoč popolnoma prestroji, tega naj Matica ne tirja; meni se tako podelana beseda, n. p. fizika zdi kakor lep konj, kojemu so odrezali kakšno nogo, rep in ušesa ter mu jih dali od kacega družega. Naj bi že tudi pisali f mesto ph, dasiravno so philo- logi prepričani, da je grški φ postal iz π in aspirate (prim. $\acute{\alpha}\varphi\eta\mu$); ali da bi se beseda tako rekoč popol- noma prestrojila, tega ne bo nobeden učenjak tirjal. Želim tedaj ter pričakujem zlasti od mlajših slovenskih pisateljev, kojih je hvala bogu poslednji čas precej pri- rastlo, da se emancipirajo od one dogme ter pisaje tuje besede kolikor moči držé izvirnega pravopisa.

V Vinkovcih 18. maja 1870.

J. Zajec.

ta viši nalog dan biti, nego od upravitelja in voditelja notranjih zadev Roberta Zlatarovića. „Dim-paša“ ali- ter Rauch, ni bil v Zagrebu, on se je dva dni popreje odnesel v Lužnico, kamor je že pred njim ena kompa- nija soldatov kot garde du corps iz Zagreba odmarši- rala. Zdaj je, kakor se čuje na Dunaji. Zakaj se je ravno zdaj odnesel, to že on ve! — Deputacija mešča- nov je šla tedaj pred njegovega prvega doglavnika Zlatarovića, da ga za razloge tega magistratu danega naloga interpeluje. Ali čudno! Zlatarović sam ni vedel, ali bolje rekoč vedeti ni hotel, od koga in od kodi je bil ta viši nalog. Debata med njim in deputacijo se je vsled tega zatajenega neznanstva razlogov tako razvnela, da je Zlatarović, ki se je brž ko ne za blagor kože svojega vodeničnega trebuha zbal, nazadnje, ko drugega odgovora in izgovora ni več vedel, z resignacijo rekel: „Če hočete mojo osebo, nate me!“ — Porugljiv smeh za deputacijo stoječih me- ščanov je bil zaslužena čuška na te besede, ki so jasni dokument, kako veliko trémo je imel, videvši na Mar- kovem trgu vse črno ljudstva. Če bi komu na um padlo spisati gledališčno igro pod naslovom: „Mame- luk v škripcu“, temu bi jaz ta prizor priporočil. Jaz še nikdar nisem videl koga tako v kozji rog ugnanega, kakor nekdanjega Jelačićevega sekretara Zlatarovića pri tej priložnosti.

Pri nas se hude nevihte zbirajo; če gospôda v Pešti od vsega tega nič videti, nič slišati noče, če se ne bo za časa spametovala, bo grom in tresk. Ljudje pa pravijo, da bi gospôda v Pešt celo rada kaj takega imela, češ ka bi povod imela, zagrebški hidri glavo razmleti. Naj poskusijo! —

Politični razgled.

„Tagesp.“ je izvedela od enega izmed graških državnih poslancev, ki je zadnje čase govoril z mini- sterskim predsednikom Potockijem, sledečo gledé Potockijeve politike sploh in z ozirom na nas sloven- ske Štirce ne nezanimljivo besedo sedanjega veli- kega duhovnika avstrijske politike. — Grof Potocki je neki trdil, „da nikakor ni želja sedanje vlade, da bi prišli illiberalni elementi v deželni zbor, ampak da se ministerstvo nadeja, ka bodo nove volitve ojačile stranko Rechbauerjevo, ker Potocki v bistvenem popolnoma odobrava program Rechbauerjev. Vladi bi bilo mnogo lažje složno postopati z Rechbauerjem, kakor z žolč- nimi obupniki à la Kaiserfeld.“ Ako je Potocki res to govoril, potem mu moramo marsikaj očitati: 1. Ako vlada pravi, da hoče vso svojo delavnost prepustiti „prvotni državní moči“ — ljudstvu, kako more stopiti na enostransko stališče Rechbauerjevo, kteri razen Gradca nima nikjer nobene stranke? — 2. Če se vlada strinja z Rechbauerjevim programom, zakaj ni stopil Rechbauer v ministerstvo? — 3. Če se je vlada že s početka strinjala z Rechbauerjem, kaj pomeni njeno „pomirljivo potovanje“ v Prago? — Rechbauer ne po- zna v Cislajtániji nobene sprave nego s Poljaki. — 4. Če vlada ne mara za illiberalne elemente, kako more Kaiserfelda šteti med te elemente? — 5. Kje je našla vlada razlogov, da dela razločke med Rechbauerjem in „katastrofen-politikarjem“ Kaiserfeldom? — 6. Kako si upa vlada pred svet z obljubo, da hoče biti vsem na- rododm pravična, dokler se jej sline cedé po Rechbau- erju, ki tako očividno in jasno oglašá, da ne priznava nobene slovanske tirjatve v Avstriji? — Po takih raz- merah prosimo, naj Potocki pri nas za zaupanje dalje ne — berači! Sapienti pauca.

Dr. Palacky se je pripeljal na Dunaj in prof. dr. Maassen, ki je sprevidel, da zdaj noben avstrijsk patrijot na Dunaj nima nič iskati, ni se na Dunaji ogla- sil pri nobeni viši osebnosti ter je naravnost potoval v Prago. „Tgp.“ bi se rada norčevala s Maassnov misijo, ali pod norčavo krinko se jej prejasno kaže — kisl obraz.

Nemški poslanci na Dunaji so sklenili, da ne morejo pritrjevati federalističnim težnjam, in da se bodo torej z vso krepostjo protivili poskušnjam obnoviti skupni deželni zbor česko-moravsko-šlezki,

kakor tudi slovenskim pretenzijam (!!!), ki hoté histo- rični obstanek posameznih dežel raztrgati eni narod- nosti na korist. To so nemški demokrati in liberalci, čijih demokratizem in liberalizem ne sega dalje nego do belo-zelene ali rudečo-bele deželne meje. Colnarji in nemški liberalci imajo dandenes že enak posel! Naj jim tekne!

„Corr. Gall“ pripoveduje, da so volitve za de- želne zборе odločene na 20. dan junija meseca. Dunajski župan je že ukazal, da se morajo priprave za volitve kar najhitreje pospeševati.

Novejša svoboda se že začenja kazati. „Vaterland“ je konfisciran, ker je navedel v svojem uvodnem članku 3. oddelek §. 58. kazenske postave, ki se glasi: „Hudodelstvo velike izdaje stori, kdor kaj počne . . . c) kar bi merilo na to, da bi se kak del od enotne državne zveze ali obsejša dežel avstrijan- skega cesarstva odtrgal, ali da bi se državi napravila ali povejšala nevarnost od zvonaj, ali pa kaka punta- rija ali domača vojska znotraj; naj se zgodi že to očitno ali skrivoma, po posameznih osebah ali v tovar- šijah, z nasovo, nagovarjanjem, spodbadanjem, zapelje- vanjem z besedo, pisanjem, natisnjenimi deli ali podo- bami, svetovanjem ali lastnim delom, poprimši se orožja ali ne, z razodetimi, k temu namenu peljejočimi skrivnosto ali naklepi, s pošuntovanjem, nabiranjem ogleduhimi vanjem, podpiranjem, ali s kakoršnim koli v to namen- jenim djanjem, če bi bilo tudi brez vspeha ostalo. — Menda je „Vaterland“ ta paragraf kazenskega zakonika obračal nazadnje ministersko dejanje. Sicer pa nič ne vemo, ker lista samega nismo videli.

Dosedanji ogerski deželni finančni minister Lonyay je te službe odvezan in imenovan za državnega finančnega ministra.

Zunanja politika ne prinaša nič posebno važ- nega na dnevni red, in ko bi kaj tacega tudi prinašala, morali bi jo pri važnih domačih dogodbah kolikor to- liko prezirati.

Razne stvari.

* („Tagbatt“) tirja od nas, da bi mi nem- škutarje varovali takih dogodeb, kakor so jih doži- veli lansko leto na Janjčem. Prepričali smo se, da nemškutarjem ni svetovati, torej jim tudi ni poma- gati. Kar se tiče spominov gledé Janjč in Velč, sme biti „Tgbl.“ in njegovi tovariši zagotovljeni, da je vse jako globoko udolbljeno v naš in naših rojakov spomin, in da gotovo ne bo naša krivnja, ako ne ob- velja pesem: „Liber scriptus proferretur, in quo totum continetur, po domačem prigovoru: Sedmo leto vsaka stvar prav pride.“ Za drugo nas bo „Tagblatt“ vselej obligiral, kader nas bo obžaloval, ker vemo, da tako obžalovanje vselej velja eni blamaži njegove stranke. Na blaga čutila od Tagblattovih biričev sicer nikdar nismo računili in ko bi kdaj bili, morala bi bila vsacega idealista iztrezniti — Tagblattova krvoločnost proti Slovencem!

* (V ljubljanskem sementišči) so z večo besedo praznovali 19. t. m. sv. brata Cirila in Metuda. Govornik bogoslovec je, kakor se nam piše, bolj zabav- ljal proti „Slov. Nar.“, kakor da bi bil s životopisom in zaslugami slovanskih apostelnov ogreval svoje po- slušalce. Prof. dr. Vončina je potem v imenu vseh pro- fesorjev izrekel, da se popolnoma soglašá z mislimi govornikovimi. Iz Gorice in Celovca so došla od bogo- slovcev telegrafična pozdravila. Med drugimi so bili nazoči gg.: dr. Bleiweis, Costa in Svetec.

* (Brandstetter) je šel k posvetovanji nemš- kih poslancev na Dunaj. Če je šel v svéte, je prav storil, če je pa bil povabljen, da bi svetoval, potem so se vabilci jako motili.

* (Konstitucionalno društvo) v Ljub- ljani je zgruntalo, da bi moralo biti konec Avstrije, ko bi se zadovoljilo tirjatvam opozicije in pa iz njih izvi- rajočemu federalizmu. — Ta konstitucionalna iznajdba je za federalizem ravno toliko nevarna, kakor za prid Avstrije koristna. Si tacuisses etc.

— (G. dr. V. Zarnik), ki je že pred nekoliko časa za častnega občana Podgrajske občine imenovan, dobil je tudi prav lično izdelano diplomo. Glasi se:

Podpisani odbor Vas je, prečastiti gospod, zavoljo Vaših zaslug gledé na vzbujo našega naroda in zavoljo Vašega krepkega postopanja, da mi Slovenci naše že po Bogu nam podeljene pravice, ki jih drugi narodi že vživajo, zopet si pridobimo, za častnega uda naše občine soglasno imenoval, — kar se Vam prečastiti, gospod doktor, s tem naznanja. Občina Podgrajska. — Ignacij Mohorič, župan; Mihalj Robinšak, Ivan Novak, Jožef Semenič, Šimon Rakovec, Andrej Sršen, Jernej Vrbanjščak, Franc Klobasa, Jakob Heric, Lavoslav Mihelič, Ivan Antonič, Vatroslav Kornpichel, odborniki. — Pravo mojstersko delo kaligrafične umetnosti je pa diploma, katero je dobil g. dr. Zarnik kakor častni ud Sevniske čitalnice. Glasi se: Sevniska národna čitalnica si Vas je, častiti gospod doktor, za svojega častnega uda izbrala v znamenje Vaših imenitnih zaslug na narodnem polji. — Vekoslav Lenček, predsednik; Dr. J. R. Razlag, odbornik; Jak. Kaučič, blagajnik; Dragotin Ferd. Ripšl, fajmošter v Loki, odbornik, Tomaž Dernjač, knjižničar; Mijo Štarkelj, tajnik; Franjo Prauenseis, podpredsednik.

* (Z a h v a l a). V dolžnost si štejemo javno zahvaliti se vsem rodoljubom, ki so nas v velikem številu počestili prišedši k otvarjenju naše čitalnice. Posebno gosp. Cegnarju — (g. Kodrmacu, našemu c. k. okr. glavar.), pa tudi slavnim čitalnicam Rocoljskej, Škedenjskej, Pasjanskej, Rojanskej, sv. Ivanskej in Kolonskej. Živela Slovenija!

Odbor Bržanske čitalnice.

Dunajaka borsa 25. maja.

Enotni drž. dolg v bankovcih	60 fl. 25 kr.
5% metalike z obresti v maji in nov.	— " —
Enotni drž. dolg v srebru	69 " 75 "
1860 drž. posojilo	96 " 10 "
Akcije narod. banke	719 " —
Kreditne akcije	254 " 80 "
London	123 " 65 "
Srebro	121 " 25 "
Cekini	9 " 85 "

Enega fanta

s potrebnimi šolskimi znanostmi vzame precej v uk
Jože Ličan, v Ilirski Bistrici,
trgovec z raznim blagom.

Sreča cvete v vinogradu!

ev. 100.000 tolarjev

znaša glavni dobitnik najnovejšega velike od velikojv. Bravnšw. Lüneburške deželne vlade dovoljenega in garantovanega

denarnega žrebanja.

29.000 dobitkov se bo v malih mesecih gotovo določilo, med temi so glavni dobitki od ev. tolarjev 100.000, 60.000, 40.000, 20.000, 15.000, 12.000, 10.000, 8000, 3krat 6000, 3krat 5000, 12krat 4000, 2krat 3000, 34krat 2.000, 155krat 1000, 261krat 400 itd.

Prihodnje prvo žrebanje dobitkov se začne že 9. in 10. junija 1870 in velja

1 cela izvirna državna srečka le f. 7 —
1 pol " " " f. 3 1/2 —
1 cetrt " " " f. 2 —

ako se mi pošilja denar v avstrijskih bankovih. Vsakdo dobode izvirne državne srečke sam v roke in je država postavila najboljša poroštva, da se bodo dobitki izplačali.

Vsa naročila bomo takoj največjo paznostjo izvršili, prideli uradne črteže in dajemo vsakojaka izpovedanje brezplačno. Po dovršanem žrebanju se bode zanesljivo poslali vsem deležnikom uradna lista in pa dobitki.

Žrebanje teh veličastnih denarnih dobitkov se bo v kratkem vršilo in ker bo bržkone mnogo deležnikov, naj se izvoli brž ko brž neposredno name obrniti, kdor želi srečkemoje kupčije dobiti.

J. Weinberg junior,

Staatseffectenhandlung, Hohe Bleichen Nr. 29 in Hamburg. (3)

Izdatelj in vrednik Anton Tomšič.

Racijonalen poduk,

kako saditi novoskušeno angleško orjaško repo za klajo (riesen-futter-rübe).

Najprikladnejša in primernejša zemlja za to je dobra krepka srednja zemlja in praha, kjer se more zanesljivo sejati dobra rž, zelena klaja, zgodnji krompir, ječmen in lan. Stroga ilovica in glina repi ne pristuje, ker se v takih tleh gomolje le slabo razvijajo. Za sajenje te repo pripravna njiva se srednjegloboko preorje, z brano gladko prevleče in potem se seme čisto sledkasto na široko poseje; to se doseže, ako se med 1 funt semena dobro pomeša 4 vagane frišnega peska (ne sviža) in s tem poseje 2 magd. orala. Ker rosa semenu jako dobro dé, je najbolje, ako se seme zvečer, ko je solnce zašlo, poseje in zjutraj, predno solnce posije, rahlo n. pr. 1/2 ali 3/4 palce globoko zavleče, kar se lahko stori z brano, z grabljami ali trnjevo metlo.

Ko je seme pognalo, kar se po tej metodi kmalu zgodi, naj se pazi, ali ne stoji repa pregosto in naj se toliko časa trebi, da stoji eno zelišče na vsakem črevelji, kajti gosto sejana repa ne sodi dobro in se lahko primeri, da mestu ka bi se gomolje delale, zelišče visoko shamla, tako da je videti, kakor da bila vsejana ogerščica, a ne angl. orjaška klajna repa.

V 14 tednih je repa čisto dorasla in se prvoposajena do začetka zime pokrmi, kasneja pa se shrani za zimsko rabo, ker ostane pozno v spomlad tečna in frišna.

Pri strogem ravnanju po tem poduku je ta repa

Ferdinand Bieck in Schwedt a. d. Oder.

Dober kup kinč

za gospode in gospoje.

Ta kinč izdelan iz nove kovi (imenovana novo zlato) odvišen dela pravi kinč, ker ta novi izdelek v barvi in obliki ne stoji za pravim, in ima to dobroto, da vsa stvar ne velja 4. del tega, kar se mora pri pravem plačati za obliko; torej si tem česče lahko vsakdo omisli najnovejše in najmodernejšo. Celo strokovnjaki se lahko motijo pri tem delu, tako natanko je vse ponarejeno.

Najnovejši kinči vse modične oblike iz novega zlata, katero zmerom ohrani zlato barvo in je torej motljivo podoben pravemu kinču s ponarejenimi kamni in postekljenjem hakor oblika tirja.

Broše, fine po kr. 40, 60, 80, f. najfineje po f. 1.50, 1.80, 2, 2.50.

Uhani, finih par po kr. 50, 80, f. 1, najfineji po f. 1.50, 2, 2.50.

Cele garniture, broše in uhani, 80 kr., f. 1.20, 1.60, najpše delane f. 2, 2.50, 3, 3.50, 4, 5.

Braslet, fini po kr. 50, 80, f. 1, najfineje delani f. 1.50, 2, 3, 3.50.

Najlepši kolierji po kr. 90, f. 1.20, 1.50.

Medalioni, finikr. 20, 40, 60, najfineji kr. 80, f. 1.50.

Glavniki za v lase, z novo zlato lepšavo po kr. 30, f. 1, 1.50, 2, 3.

Prstani, motljivo izdelani, z raznimi ponarejenimi kamni po kr. 30, 40, 50, 60, 80, f. 1.

Najlepše urne verižice za gospode, kratke po kr. 50, 80, f. 1, 1.50, 2. Dolge benečanske oblike f. 1.40, 1.80, 2.

Iglice za gospode po kr. 20, 40, 60, 80.

Gumbe na srajce po kr. 10, 15, 20, 30.

Manšetne gumbe po kr. 20, 30, 40, 60, 80.

Ovratne gumbe po 5 in 10 kr.

Cele garniture srajčnih in manšetnih gumbic najpše delo po kr. 50, 80 f. 1, 1.50.

Snopič malenkosti k uram, prav lepo sestavljen po kr. 60, 80, f. 1.

Pravi zlati prstani s kamni po f. 1.50, 2, 2.50.

13lotne puncirane srebrne verige, vogenji pozlačena, kratke po f. 3.50, 4. dolgo po f. 6, 7.

13lotni srebrni medaljoni, v ognji pozlačeni in postekljenji f. 2.50, 3.

Najmodernejši jekleni kinči.

sestavljeni iz mnogih lepobrušenih jeklenih iglic.

1 broša po kr. 40, 60, 80, f. 1; 1 broša srebrno obrobljena po f. 1.50, 2, 3; 1 par uhanov po kr. 50, 60, 80, f. 1; 1 par uhanov srebrno obrobjenih po gl. 1.50, 2, 3, 3.50.

Srebrnina, najfineja 13lotna, najnovejšo oblike.

s uradno marko c. kr. dunajske puncarije.

Le ker sem na debelo po ceni nakupil starega srebra, mi je mogoče, po sledeči ceni pravo srebrnino prodajati; staro srebro jemljem v zameno.

1 ducend nož 15 f., 1 ded. vilic 15 f., 1 ded. desertnih nož 10—50 f., 1 ded. desertnih vilic 10—50 f., 1 ded. žlic tešk 58 f. otročjih žlic 35 f., kavinih 26 f., 1 velika žlica za juho 18 f., 1 žlica za sočivje 12 f., 1 žlica za ribe 12 f., 1 čajni precejelnik 5 f., sladkorni razsipavec 10 f., razsipavec za poper 8 f. 50, klešče za sladkor 6—50 f., povoj za priče 4 f., golnica, pripr. tšk 5 f., solnica, dvojna 10 f., jajni drobljač 5 f., 1 kupica za vino krasna 18 f., posoda za jesih in olje 30 f., korbič za sadje dobro delo 30 f., ročni svečnik 9 f., 50, itd. itd.

Vse to blago se dobi za to ceno v tej kakovosti edino pri podpisnem trgovcu. Cena se zastonj naznanja, Zapisnik cene je vsakomu zanimljiv. (8)

Krasobazar, A. FRIEDMANN-a na Dunaji, Praterstrasse Nr. 26.

Epileptični krč (božjast)

pismeno zdravi specialni zdravnik za božjast doktor O. Killisch v Berlinu.

zdaj: Luisenstrasse 45. — Ozdravil jih je že nad sto.

(18)

Lastniki: Dr. Jože Vošnjak in drugi.

Tiskar Eduard Janžič.